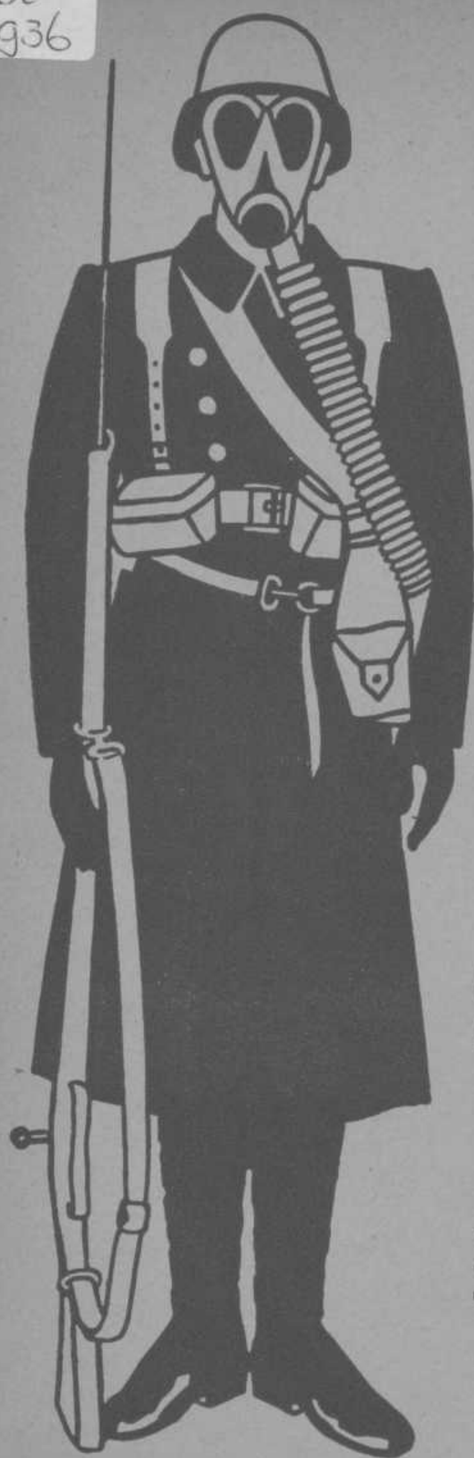
NEDERLAND AAN DE SAAR

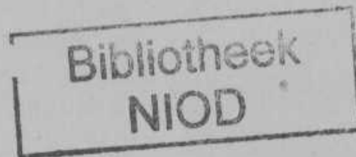
OVERDRUK UIT:
„VOLK EN VADERLAND"

HUURLINGEN VAN DEN VOLKENBOND

DE GRONDWET VIERMAAL GESCHONDEN

Overgedrukt uit: VOLK EN VADERLAND.

NEDERLAND AAN DE SAAR

HUURLINGEN VAN DEN VOLKENBOND

DE GRONDWET VIERMAAL GESCHONDEN

NEDERLANDSCHE NATIONAAL SOCIALISTISCHE UITGEVERIJ (N.E.N.A.S.U.) - UTRECHT

TOEN in 1918 Duitschland overwonnen was, wenschten de Fransche imperialisten het Duitsche Saarland te annexeeren. Weliswaar was dit land en zijn bevolking oerduitsch — bij de volkstelling in 1910 hadden van de bevolking van 572.000 menschen slechts 339 personen opgegeven, dat Fransch hun moedertaal was, en dit waren meest Fransche Lotharingers, die in het Saarland een betrekking hadden gekregen — maar er waren rijke kolenmijnen en het land vormde een belangrijke strategische positie.

Een bezwaar was, dat Frankrijk tijdens den oorlog met een zoo brutalen eisch niet voor den dag had durven komen.

In geen enkele Fransche regeeringsverklaring was de annexatie — de Franschen noemen dat „terugkeer" — van het Saarland geëischt. Maar Clemenceau en Tardieu, de man die ook hard gewerkt heeft voor de annexatie van ons Limburg en Zeeuwsch-Vlaanderen, zouden dat wel opknappen. Zij wisten er voor te zorgen, dat honderdvijftig duizend Franschen, die niet in het Saargebied woonden, brieven schreven, dat Fransch hun moedertaal was. Deze brieven werden voorgesteld, als komende uit het Saarland — en er was een argument voor de annexatie ter tafel.

Niets is gemakkelijker dan buitenlandsche politiek, als men Franschman is. Met dit trucje was een argument voor de annexatie gelanceerd, dat in 1934 nog in het Nederlandsche parlement geuit en geslikt werd.

De Fransche eisch tot annexatie van het Saarland ontmoette ernstigen tegenstand van Wilson, die zelfs dreigde de Vredesconferentie te verlaten. Lloyd George was plooibaarder en wilde de Franschen hun zin geven. Hij deed het voorstel, het Saarland van Duitschland af te scheuren en het voorloopig tot een kolonie van den Volkenbond te maken, door een tolunie vereenigd met Frankrijk, terwijl eenige jaren later een „volksstemming" geënsceneerd zou worden. Zoo was de schijn gered, en Frankrijk zou zijn zin krijgen. „Want — zoo zeide Lloyd

George — ik ben ervan overtuigd, dat indien over enkele jaren een volksstemming plaats had, de bevolking niet zou vragen tot Duitschland terug te keeren."

Uit de bovenstaande authentieke woorden van Lloyd George (Tardieu, La Paix, bl. 299) kan een ieder begrijpen wat de werkelijke bedoeling van het „Saarregiem" is: de annexatie door Frankrijk.

Het met elk begrip van recht en billijkheid spottende plan werd aanvaard en in het Verdrag van Versailles opgenomen. Het Saarland werd van Duitschland afgescheurd en gemaakt tot een kolonie van den Volkenbond, geregeerd door een dictatoriale Commissie, aanvankelijk onder voorzitterschap van een Franschman. De mijnen van het Saarland, — met alle gebouwen, huizen, scholen, ziekenhuizen, — werden aan de eigenaars (particulieren of anderen) ontnomen en door den Franschen staat in bezit genomen. Het land werd ingelijfd bij het Fransche tolgebied. De „volksstemming", die, naar de verwachting van Lloyd George en van de Franschen, de definitieve annexatie bij Frankrijk moest brengen, zou plaats hebben over vijftien jaar. Heel listig werd bepaald, dat na de „Volksstemming" de Volkenbond zou beslissen, of het Saarland, of gedeelten daarvan, al of niet tot het Duitsche Rijk zouden terugkeeren, Volkenbondskolonie zouden blijven, of bij Frankrijk geannexeerd zouden worden.

De Volkenbond zal beslissen, niet de uitslag der „Volksstemming". De beslissing is niet een kwestie van Recht, maar van Politiek.

Intusschen bleek al eenige jaren vóór de Volksstemming, die thans vastgesteld is op 13 Januari 1935, dat er weinig kans was, dat de stemming een eenigszins behoorlijk aantal stemmen voor de afscheiding van Duitschland zou opleveren. Terwijl bovendien na het optreden van Hitler het internationale aanzien van Duitschland zooveel aanzienlijker werd en de beduchtheid voor Duitschland zoo toenam, dat men het niet kon wagen, bij een uitslag der stemming, die de door alle partijen verwachte meerderheid voor Duitschland bracht, den Volkenbond tòch tot definitieve afscheiding van Duitschland te doen besluiten.

Er was dus voor Frankrijk nog maar één kans om den

terugkeer naar Duitschland voorloopig te voorkomen: uitstel der stemming. Een krijgsman wint genoeg, al wint hij niet dan tijd. En uitstel der stemming zou bepleit kunnen worden, indien er in het Saarland een opgewonden stemming zou heerschen, indien daar ongeregeldheden zouden ontstaan.

Het was duidelijk, dat uit het Duitsche Rijk alles vermeden werd, wat den Franschen wensch in de hand zou kunnen werken. Van de meerderheid bij de stemming voor terugkeer naar Duitschland is men daar zeker, ondanks de felle actie van staatsvijandige elementen, uit andere deelen van Duitschland naar het Saarland uitgeweken, en aldaar door Frankrijk met open armen ontvangen en met volle handen gesteund. Derhalve werd, om onrust te wekken, het gerucht verspreid, dat Hitler een inval in het Saarland zou doen, — een dwaasheid, waaraan natuurlijk noch Hitler noch eenig ander verantwoordelijk Duitscher denkt en wat aan niemand door Hitler zou worden toegelaten, daar dit juist de manier zou zijn, om de vaststaande kansen van Duitschland te bederven.

Hieraan geloofde dan ook natuurlijk geen verstandig mensch in Frankrijk of elders.

Maar men kon doen alsof men het geloofde. Knox, de Franschgezinde voorzitter van de dictatoriale Volkenbondscommissie, die het Saarland beheerscht, zeide, dat hij het geloofde en vroeg aan den Volkenbond vreemdelingen voor politiediensten, omdat de Saarlandsche politie onbetrouwbaar zou zijn. Dit denkbeeld van vreemde politietroepen verwekte natuurlijk afkeer bij de Saarlanders en in het Duitsche Rijk. Maar bij den onder leiding van Frankrijk staanden Volkenbond vond dit denkbeeld even natuurlijk een gunstig onthaal.

Weliswaar bepaalt het verdrag van Versailles:

„Alleen zal een plaatselijke politie in het Saarland georganiseerd worden voor het handhaven van de orde."

Door zulke kleinigheden als bepalingen van het verdrag van Versailles laat men zich echter aan Ententezijde niet ophouden, als er met het negeeren van die bepalingen politiek voordeel te behalen is. Immers, door het zenden van vreemde politie wekte men in de wereld den indruk,

alsof er het een of ander dreigde, terwijl bovendien het optreden van vreemde politie buitengewoon geschikt was om de gewenschte onrust te doen ontstaan. Men weet, hoe het ook in ons land de gemoederen bijv. eener dorpsbevolking tot kookhitte brengt, als, bij eenige spanning, tot handhaving der orde de marechaussée uit een andere plaats ontboden, of het garnizoen eener naburige stad gerequireerd wordt.

Echter, de bevolking van het Saarland, gedisciplineerd als zij onder invloed van den nationaal-socialistischen geest is, bleef voorbeeldig rustig. Derhalve moest een nieuwe poging tot het verwekken van onrust in het werk worden gesteld. Een sterke Fransche legermacht werd aan de grens van het Saarland gemobiliseerd. Frankrijk liet bekend maken, dat deze Fransche legermacht, indien ongeregeldheden zouden ontstaan, in het Saarland zou binnenrukken.

Nog behielden de Duitschers zoowel in het Saarland als in het Rijk op bewonderenswaardige wijze hun kalmte. De Fransche provocatie werd van Duitsche zijde beantwoord met een bevel van den gevolmachtigde voor het Saargebied, waarbij alle S.S.- en S.A.-samenkomsten en marschen alsmede het dragen der uniform binnen een strook van 40 K.M. langs het Saargebied werd verboden.

Nu moest een oplossing gevonden worden, want Engeland en Italië waren natuurlijk niet bereid Frankrijk toe te staan, met een legermacht voor de deur van het Saarland te blijven staan. Derhalve werd, om uit de impasse te komen, het plan geopperd, dat een internationale legermacht zou worden gevormd uit contingenten te leveren door Engeland, Italië, Zweden, Zwitserland en Nederland, die voor de „rust" in het Saarland zouden zorgen.

Frankrijk moest hierin natuurlijk toestemmen: bovendien is het niet onmogelijk, dat het plan aan een Fransch brein ontsproten is. Immers, Frankrijk kan nog immer de hoop koesteren, dat de vreemde troepen in het Saarland aldaar de onrust zullen verwekken, die de aan de grens staande Fransche troepen niet hebben kunnen verwekken.

En Duitschland moest zich bij dit voorstel neerleggen, wetende, dat anders wellicht, en zelfs waarschijnlijk toch

vreemde troepen gezonden zouden worden, en dat dan meer kans bestond, dat in Duitschland en in het Saarland de voor het Duitsche belang niet gewenschte onrust zou ontstaan, dan indien de Duitsche Regeering bij de bevolking van het Rijk zoowel als van het Saarland den indruk wekte, dat zij tegen het plan geen bezwaar had.

Het is in de hierboven geschetste, delicate, gespannen en hoogst gevaarlijke situatie, in deze opeenstapeling van ontplofbaarheden, dat de Nederlandsche regeering met klompen ingetrapt is. Met aardige praatjes over Recht en Ideaal. Met een toast van De Geer over duiven en olijfbladen, die een hoeraatje kreeg. Zooals Bismarck zoo'n situatie eens kernachtig heeft geschetst: de kapitein zit heel gemoedelijk met een brandende sigaar op het open kruitvat.

Maar de bemanning ziet niet ongerust toe, zooals verder in Bismarck's beeld. Neen. „Ons is niets te dol". Integendeel, de bemanning staat mede grapjassend om het kruitvat en rookt sigaretjes. Een enkele roept den kapitein toe, dat hij accoord is, als het vuur in het kruit valt.

Aldus de houding van de verantwoordelijke regeering van het Koninkrijk der Nederlanden en van wat men vroeger noemde de Staten-Generaal en wat men tegenwoordig noemt het parlement, toen zij, in gemeen overleg, vóór en op den 13en December 1934, met miskenning der belangen van den Nederlandschen Staat en in strijd met de Grondwet, een deel van het Nederlandsche leger verhuurden aan den Volkenbond, om onder vreemd commando deel te nemen aan een werk van onrecht, en aldus een Nederlandsche keurtroep, naar een ons vreemd noodlot aan de Saar, en de Nederlandsche politiek in den modder stuurden.

In het bovenstaande hebben wij doen zien, wat de kunstmatig door het verdrag van Versailles in het leven geroepen „Saarkwestie" is: een poging van Frankrijk om het Duitsche Saarland met zijn Duitsche bevolking van Duitschland af te scheuren. Volgens de bepalingen van het verdrag van Versailles zal in het door een dictatoriale Volkenbondscommissie bestuurde land een volksstemming plaats vinden over de vraag of land en volk naar Duitsch-

land terugkeeren, bij Frankrijk geannexeerd worden, of voorgoed een wingewest van den Volkenbond zullen blijven. Na de volksstemming zal de Volkenbond beslissen, welke van deze oplossingen zal worden toegepast.

De oplossing van de „Saarkwestie" zou de eenvoudigste zaak van de wereld kunnen zijn; indien men de oplossing laat bepalen door een vrije volksstemming, is het Saarland met zijn bevolking in een oogwenk in het Duitsche Rijk teruggekeerd — daarover zijn alle waarnemers het eens. Lees de Haagsche Post van 24 Dec.; lees de recente correspondenties in De Telegraaf; lees de beschouwingen van Lord Rothermere. Maar daar dit niet de bedoeling is van het tractaat van Versailles en van de anti-Hitlerianen in Genève, kan dit zoo eenvoudig niet toegaan.

Terwijl natuurlijk Saarlanders veel beter als Voorzitters van stembureaux in hun eigen land kunnen fungeeren en voor een vlot verloop der stemming zorgen dan vreemdelingen, heeft de Volkenbond den inval gekregen, hiervoor vreemdelingen, waaronder Hollanders, te requireeren, die zich hiervoor requireeren lieten. En zoo zullen een drie honderd vijftigtal Hollandsche burgemeesters, advocaten en andere vernuften, super-neutrale anti-Hitlerianen, tegen een belooning van duizend frank per man, als Hoogepriesters van de Stembus en propagandisten van het Ware Parlementarisme, naar het Saarland reizen, om daar als voorzitters der stembureaux aan de Saarlanders te leeren, hoe zij stemmen moeten.

Nederland is trotsch op deze pioniers van het parlementarisme, die zich op 10 Januari a.s., voorzien van wollen dassen en hoestpastilles, met twee pleiziertreinen naar het land der Duitsche barbaren zullen begeven om dezen de goede parlementaire mores te leeren. Met fierheid heeft Nederland de gelaatstrekken van de voornaamste dezer Helden van de Stembus in de dagbladen afgedrukt gezien.

Dat de Nederlandsche Regeering haar bemiddeling heeft verleend bij deze voor het Duitsche Volk ergerlijke recruteering van vreemdelingen-voorzitters van stembureaux in het Duitsche land is afkeurenswaardig, evenals de omstandigheid, dat zij zich bereid heeft verklaard, haar bemiddeling te verleenen bij het recruteeren van vreemde-

lingen-politiemannen voor het Saarland. Dit is afkeurenswaardig, omdat het niet in het belang is van Nederland, om zich met deze dingen te bemoeien.

Een kleine staat, die zich mengt in de geschillen van groote mogendheden, wordt ten slotte altijd op de een of andere wijze het kind van de rekening. En dubbel onwijs is, zich als kleine mogendheid te laten gebruiken door een groote mogendheid om een andere groote mogendheid, die tijdelijk in een positie van zwakte verkeert, te tergen. Zelfs de schijn daarvan moet vermeden worden. Want die kleine mogendheid zal de eerste zijn, op wie ook het kwaad der sterke gewroken wordt. En — afgezien van de groote Nederlandsche directe en dagelijksche economische belangen, die bij onze verhouding tot Duitschland betrokken zijn — waar is de dwaas, die zou meenen, dat het Nederlands positie zal verbeteren, indien bij het uitbreken van het Europeesch conflict, waarover zoo velen den mond vol hebben, Duitschland reden zal hebben te twijfelen aan Nederlands neutraliteit?

Het gaat er niet om, of bemoeiing van Nederland al dan niet in het belang is van het Saarland, van Duitschland of van Frankrijk: het gaat er uitsluitend om, of bemoeiing in het belang is van Nederland. Indien de Duitschers ons zouden smeeken om naar de Saar te komen, en dit is niet in het belang van Nederland, dan behooren wij te weigeren. Vóór den Nederlandschen Staat mag uitsluitend en alleen het belang van het Nederlandsche Volk wegen. Daarom ware het wijze politiek geweest voor de Nederlandsche Regeering, zich te onthouden.

Echter, dat de Nederlandsche regeering naast de beide reeds genoemde fouten er bovendien toe overgegaan is Nederlandsche troepen te doen deelnemen aan de vreemde bezetting van het Saarland is een fout van zóó groote draagwijdte, is een daad van zóó vèrstrekkende beteekenis, een zoo geweldige breuk met Nederland's beproefde neutraliteitspolitiek, een zoo duidelijke en onmiskenbare aanwijzing van de vazaliteit, waarin de buitenlandsche politiek van het huidige regiem ten opzichte van de Fransche politiek is gekomen, dat gezegd moet worden, dat de bestendiging van dit regiem het einde van Nederland's zelfstandig Volksbestaan beteekent. Voor het oog der gan-

sche wereld heeft de Nederlandsche regeering het roer omgeworpen, en het Schip van Staat dobbert in het zog van Frankrijk.

Men behoeft ook niet te denken, dat de Nederlandsche regeering niet weet, wat zij doet. En ook de regeeringsbladen weten dit heel goed. Als de Nieuwe Rotterdamsche Courant op 11 Dec. l.l. in een lyrisch artikel schrijft, dat de troepen aan de Saar zullen zorgen, „dat aan den uitslag der Volksstemming recht zal wedervaren", terwijl men weet, dat hoe ook de Volksstemming uitvalle, de Volkenbond beslist, dan behoeft men niet te denken, dat het blad wil zeggen, dat indien de Volkenbond een beslissing zal treffen, die niet in overeenstemming is met den uitslag der stemming, deze troepen de Saarlanders te hulp zullen komen en op zullen trekken tegen de staten van den Volkenbond. Neen, als de pers doet, of zij gelooft, dat èn de Saarlanders èn de Duitsche regeering dol ingenomen zijn met de „Vredespolitie" aan de Saar, dan verraadt toch de buitenlandsche specialist van het demo-liberaal regiem, — op wiens laatsten verjaardag het geheele departement van Buitenlandsche Zaken met aan het hoofd de oud-minister Beelaerts, vice-president van den Raad van State, gevolgd door den tegenwoordigen minister De Graeff, voorts Van Eysinga, François, Limburg, Patijn, Nederbragt, „toute la lyre" buigend defileerde — dan verraadt toch de overzichtschrijver van de N. R. C. op 19 December in een van die onbewaakte oogenblikken, waarin een groot man kan vergeten, dat hij niet in een ministerieel kabinet, maar in een redactiebureau zit, dat men in de ingewijde kringen ook in ons land de juiste beteekenis der Saarpolitie heel goed inziet, en uit hij zijn verwondering over Hitlers „merkwaardig toestemmen in de vreemde bezetting van het Saargebied."

Deze uiting ontheft ons van de zorg, dat men aan Buitenlandsche Zaken in een idealen Volkenbondsroes zou verkeeren. Men weet wat men doet, en men doet het kwade.

De minister heeft in de Tweede Kamer uitdrukkelijk verklaard, dat het zenden van Nederlandsche troepen naar de Saar g e e n v e r p l i c h t i n g voor Nederland

is, voortspruitende uit ons lidmaatschap van den Volkenbond. Nederland had zich dus, ook volgens de meening der regeering, kunnen onthouden, evenals Zwitserland. Maar de regeering heeft dit niet gedaan. En zóóveel hechtte zij aan deze manifestatie, dat zij deze heeft doorgezet, hoewel zij vierkant in strijd met de Grondwet is.

Niet minder dan vier artikelen van de Grondwet zijn geschonden door deze deelneming aan de bezetting van het Saarland: de artt. 57, 59, 182 en 188.

Art. 57 van de Grondwet bepaalt, dat de Koning geen oorlog verklaart dan na voorafgaande toestemming van de Staten-Generaal.

Deze bepaling is eerst in 1922 in de Grondwet opgenomen. Vóórdien kon de Koning oorlog verklaren zònder voorafgaande toestemming van de Staten-Generaal. Dat vond de democratie en vooral de sociaal-democratie te gevaarlijk — in 1922. Nu is dat anders geworden. Reeds vóór de uiteenzetting van den minister in de Tweede Kamer, vóórdat eenige regeeringsverklaring gegeven was, betuigde Het Volk zijn „volle instemming", en beschuldigde het Algemeen Handelsblad en de N. R. C., die bescheidenlijk gevraagd hadden, of het besluit der regeering wel geheel strookte met de grondwet, van „grondwetjagerij".

„Nuchter bezien is de zaak aldus", schreef het marxistisch orgaan, „dat er bij de jongste grondwetsherziening nog niet aan Volkenbondsmedewerking gedacht werd, waaraan Nederlandsche troepen bijstand zouden hebben te verleenen."

Het is de moeite waard, deze volksmisleiding even te ontleden. In 1922 is de grondwet gewijzigd. In 1920 was Nederland toegetreden tot den Volkenbond. Einde 1920 was een wetsontwerp in behandeling geweest in verband met Nederland's deelneming aan een — niet doorgegane — militaire Volkenbondsexpeditie naar Wilna. Ook volgens de regeering is Nederland niet verplicht aan de Saarbezetting deel te nemen. En toch is volgens het marxistische blad de Saarbezetting een Volkenbondsverplichting, waaraan men in 1922 nog niet gedacht heeft.

Art. 57 van de Grondwet is geschonden, omdat aan de Saar Nederland in oorlog kan geraken, hetzij met de Saarlanders, hetzij met de Franschen, met de Duitschers, of

met wie ook, zonder dat òf de Koningin, òf de Staten-Generaal daarin één woord te zeggen hebben. Wie dat wèl te zeggen zou hebben, wist de minister op 13 Dec. l.l. nog niet mede te deelen.

„Op de vragen, welke instructies voor het contingent zullen gelden en hoe de troepen zich te gedragen hebben bij een eventueel conflict met de bevolking of met de geregelde dan wel ongeregelde troepen van andere mogendheden, moet ik vooralsnog het antwoord schuldig blijven".

Wij gelooven, dat deze verklaring van een verantwoordelijk minister een unicum in de historie vormt. De instructies der Nederlandsche troepen zijn intusschen vastgesteld door de Volkenbondscommissie-Aloisi en behelzen: dat de Voorzitter van de Saarcommissie zal beslissen, tegen wie de Nederlandsche troepen zullen optreden. Niet de Koningin, niet de Staten-Generaal, maar Knox, de Saardictator, verklaart voor Nederland den oorlog.

Art. 59 van de Grondwet bepaalt: „De Koning heeft het oppergezag over zee- en landmacht."

Ook dit artikel is geschonden: de Nederlandsche troepen aan de Saar staan onder oppergezag van Knox en bij ontstentenis van diens bevelen, van den Britschen commandant van de „Volkenbondsmacht."

Art. 182 van de Grondwet bepaalt: „Tot bescherming der belangen van den Staat is er eene zee- en landmacht . . ."

Dit beteekent, dat de zee- en de landmacht uitsluitend mogen worden aangewend ter bescherming van de belangen van den Nederlandschen Staat, als deze bedreigd worden. Niet ter behartiging van Fransche, Duitsche, Poolsche of Litausche Staatsbelangen. Toen dan ook in 1920 de Nederlandsche regeering gelden aanvroeg voor uitgaven ter zake van de uitzending van Nederlandsche militairen naar Wilna, waar toen een volksstemming zou worden gehouden (die uitzending is niet doorgegaan) schreef de regeering (minister Van Karnebeek) uitdrukkelijk:

„De Regeering beschouwt het als uitgesloten, dat voor de verwezenlijking van dit doel een bepaalde eenheid van 's Lands zee- of landmacht zou worden aangewezen. Alleen op vrijwilligers kan daarvoor een beroep worden gedaan."

Men ziet het groote verschil van opvatting tlsschen het kabinet-Ruijs in 1920 en het kabinet-Colijn in 1934: toen achtte de regeering het uitgesloten dat een deel van de Nederlandsche weermacht aan een dergelijke expeditie zou deelnemen; zij achtte zich slechts gerechtigd mede te werken aan het uitzenden van vrijwilligers. De Nederlandsche Vlag en de Nederlandsche Staat bleven aldus buiten spel.

En wat durfde minister De Graeff in de Tweede Kamer te zeggen?

„Opgemerkt moge dan ook worden, dat bij de bestrijding, die het voorstel tot uitzending van troepen naar Wilna in de Staten-Generaal heeft gevonden, voorzoover ik kan nagaan, een beroep op dit grondwetsartikel niet is gedaan."

In de Handelingen zal men deze woorden van den minister vergeefs zoeken. Daar zijn ze geschrapt. Maar in de Kamer hadden ze hun invloed uitgeoefend. Evenals in de persverslagen der groote bladen. Waarin ze nimmer geschrapt zijn.

Een tweede argument van den minister, dat wèl in de Handelingen is blijven staan, moge ook niet onvermeld blijven. De minister beweerde, dat uit de wordingsgeschiedenis van art. 182 zou blijken, dat in 1887 de woorden „tot bescherming der belangen van den staat" gekozen zouden zijn, juist om uitdrukkelijk te doen uitkomen, dat de weermacht nog voor andere doeleinden kan worden gebruikt, dan, gelijk uit de oorspronkelijke redactie zou zijn voortgevloeid: „tot handhaving der onafhankelijkheid van het Rijk en tot verdediging van zijn grondgebied." Een „enge" interpretatie zou dus volgens den minister „kennelijk in strijd zijn met de bedoelingen van den grondwetgever."

Dit argument staat op hetzelfde niveau als het uit de Handelingen geschrapte. Maar natuurlijk is het in Kamer en Pers uit volle borst nagezongen en heeft het zijn werk gedaan. Dat is een van de zegeningen van democratie en parlementarisme, waarover minister de Graeff zich lyrisch pleegt uit te laten.

Wat was echter in werkelijkheid de bedoeling van den grondwetgever van 1887, in elk handboek na te slaan? Dat

de woorden „bescherming der belangen van den staat" gekozen zijn om zoowel de verdediging tegen buitenlandsche vijanden als de handhaving van rust en veiligheid binnenslands te omvatten.

Zoo verdedigt in 1934 een minister der Kroon schending van de Grondwet. Zulke ministers en zulke argumenten drukken hun stempel op een regiem.

Art. 188 der Grondwet bepaalt: „Al de kosten voor de legers van het Rijk worden uit 's Rijks kas voldaan."

Dit artikel zegt in zijn duidelijke bewoordingen niet alleen, dat de kosten der weermacht niet ten laste der individueele burgers mogen worden gebracht, maar ook, dat de Nederlandsche weermacht niet in vreemde soldij mag worden gesteld.

Ook dit grondwetsartikel is voor het ministerie-Colijn geen bezwaar. Alsof het niet bestond, verklaart de minister, dat hij de uitnoodiging tot deelneming aan de bezetting van het Saarland heeft aangenomen onder de voorwaarde, „dat het aanvaarden van de uitnoodiging voor Nederland geen uitgaven zou medebrengen, zelfs niet in den vorm van voorschotten," — welke voorwaarde de Raad van den Volkenbond aanvaard heeft. Transport- en onderhoudskosten der Nederlandsche troepen zullen bekostigd worden uit het fonds voor de volksstemming. Zelfs voorschotten worden er dus niet aan gewaagd: alleen de vlag, het leven der mariniers en het belang van den Staat.

Tegenover dit verderfelijk buitenlandsch avontuur heeft de Tweede Kamer zich als was in de handen der regeering getoond. Alleen Sneevliet, de revolutionnair, en Westerman, de nationalist, hebben verstandige woorden van kritiek doen hooren. De overige sprekers toonden het uit de historie bekende beeld van parlementaire aanhangers van een ondergaand regiem bij goedkeuring van buitenlandsche avonturenpolitiek. De katholiek Schaepman hoonde dwaselijk de tegenstanders om hun hazenharten. De liberaal Wendelaar vroeg niet aan de regeering, of voldoende zorg was en wordt besteed aan de uitrusting en verzorging der Nederlandsche troepen, neen, hij verzekerde de regeering van zijn adhaesie en steun, ook voor het geval een conflict met de Saarbevolking zal ontstaan

en tengevolge hiervan door de Nederlandsche troepen onder de Saarlanders slachtoffers zullen worden gemaakt of slachtoffers zullen vallen onder de Nederlandsche troepen.

Bloed speelt geen rol meer! De democratie is van haar pacifisme genezen en schrikt niet terug voor bloedige lauweren! Met Frankrijk tegen het Nationaal-Socialisme. Grijpt de kansen en houdt vast aan de baantjes!

En onze Mariniers aan de Saar? Deze Nederlandsche keurtroep, die in de toekomst voor de bescherming van de belangen van den Nederlandschen Staat nog zoo noodig zal zijn, staat, blootgesteld aan de intrigues van vreemde machten, onder vreemd oppergezag op vreemd gebied, in den gevaarlijksten hoek van West-Europa. Onder doodsche stilte der van vreemde bezetting afkeerige bevolking zijn onze mannen daar aangekomen. Verkeerd ingelicht, zullen zij dezen afkeer niet verwacht hebben. Hun is wijs gemaakt, dat de bevolking hun bescherming vroeg tegen een groep nazi-terroristen. Het eerste, waartoe hun aanwezigheid moest dienen, was een tot dusver door Knox nimmer aangedurfd verbod van de Duitsche vlag in dit Duitsche land! Een Nederlandsch officier is verbaasd, als een Saarlandsch wachtmeester, wien hij vraagt tezamen met hem voor een persfotograaf te poseeren, hem snel ontwijkt (Telegraaf van 21 Dec. l.l.). „De Nederlandsche commando's maken in dit geheel en al Duitsche milieu toch wel een vreemden indruk" (Telegraaf 23 Dec. l.l.) De mariniers marcheeren kranig; De Telegraaf brengt in tragi-komische beschrijvingen kost voor de Schaepmannen en de Wendelaars: „Deze leege straat marcheeren de Hollanders trotsch binnen. Het is een glorieus schouwspel, het is bijna de intocht van een overwinnend leger." De desillusie is voor de mariniers spoedig gekomen: op 30 Dec. l.l. brengt De Telegraaf een oproep namens den vlootpredikant en den vlootaalmoezenier om versnaperingen: de mariniers hebben het niet prettig in het Saarland, vooral „omdat zij in een land zijn, waar men hen allerminst goed gezind is." En waar zij nog zullen moeten blijven, naar in denzelfden oproep verwacht wordt, tot het einde van Februari. Waarom moeten de Nederlandsche troepen aan de Saar staan tot eind Februari?

Ook het Nederlandsche volk zal spoedig ontwaken uit den droom van medewerking aan een werk van recht, waarbij het dank en lof van de Saarlandsche bevolking, van Duitschland, van Frankrijk, van de geheele wereld zou oogsten. Een droom, waarin het gewiegd is door wie beter wisten.

Dat de Nederlandsche regeering, die zich evenals Zwitserland had kunnen onthouden, haar positie heeft doen bepalen door de te voorziene houding der marxistische Zweedsche regeering, wier aanhangers voor elk avontuur tegen het nationaal-socialistisch Duitschland zijn te vinden (de naam Branting is bij elk anti-Hitleriaansch relletje gecompromitteerd) en voldaan heeft aan den Franschen wensch naar vreemde bezetting van het Saarland, en dat de Staten-Generaal dit critiekloos hebben goedgekeurd — de Eerste Kamer zweeg geheel — is niet alleen ernstig om de directe gevolgen, die dit avontuur kan hebben, maar ook, omdat eruit blijkt, dat men van deze regeering en van deze Kamers alles kan verwachten. Deze regeering is in staat tot elk avontuur en kan bij elk avontuur op den steun der Kamers rekenen. Ook de buitenlandsche machten hebben dit thans kunnen constateeren en zullen daar, elk op haar wijs, rekening mede houden. Op het Saar-avontuur zullen andere volgen. Nederland is dus verloren, tenzij èn deze regeering èn deze Kamers verdwijnen.

Nederlandsche Nationaal-Socialisten, het lot van het Nederlandsche volk en van den vrede in West-Europa ligt in uw handen!